

« Τέλος ἐνταῦθ' ἀποπνεύσας ψυχὴν κακοδαίμονα, κεῖμαι.
Τ' ὄνομα μὴ ἐρωτᾶτε· κακοὶ δὲ κακῶς νὰ χαθῇτε ».

Ἀλλὰ καὶ ὁ Καλλίμαχος ἐποίησε δι' αὐτὸν τὸ ἀκόλουθον, ἐν παραφράσει πάντοτε:

« Ὡδε οἰκῶ ὁ μισάνθρωπος Τίμων. Ἀλλὰ προχώρα.

Δός μοι κατάραν· ἀρκεῖ μόνον νάπομακρυνθῇς ἀπ' ἐδῶ ».

Πολλὰ ἠδύναντο νὰ λεχθῶσι περὶ τοῦ Τίμωνος· ἐν τούτοις τὸν βουλόμενον νὰ συγγράψῃ ἐκτενῶς τὴν Τιμωνιάδα παραπέμπων εἰς τὴν ἐν τῇ ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ὑπ' ἐμοῦ καταρτισθεῖσαν βιβλιογραφίαν, ἀρκοῦμαι ἐν συμπεράσματι νὰ εἶπω, ὅτι ἐκ τῆς ἐγγυτέρας μελέτης τῶν περὶ αὐτοῦ γνωστῶν εἰδήσεων, ὁρθῇ φαίνεται μοι ἡ κρίσις τοῦ Tanneguy le Févre. Νομίζω καὶ γὰρ, ὅτι κατὰ βᾶθος δὲν ἐμίσει πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ μόνον τοὺς Γραμματεῖς, τοὺς Φαρισαίους καὶ τοὺς ὑποκριτὰς τῆς ἐποχῆς του, καίτοι ὑπερβολικὴ πρέπει, νομίζω, νὰ θεωρηθῇ ἡ παρατήρησις τοῦ Πλάτωνος, ὅτι πάντες οἱ σύγχρονοι τοῦ Τίμωνος ἦσαν θηρία. Ὅπως ποτ' ἂν ᾔ, ἐξ ὧν περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐχεκρατίδου ἀνέγγων, παραδέχομαι, ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ φιλαλήθειά του καὶ ἡ ἄκρα αὐστηρότης αὐτοῦ, ὅπως φέγγ ἐξ ἴσου φαυλοκράτας τε καὶ πονηροκράτας ἀνορθωτικούς τῶν χρόνων ἐκείνων, ἢ οἰουσδήποτε ἄλλους προσωπιδοφόρους «κατεργαρέους», συνετέλεσαν, ὅπως βαπτισθῇ Μισάνθρωπος. Ἰσως ὁρθότερον θὰ ᾔτο νὰ ὠνομάζετο Τίμων, ὁ φιλαλήθης Ἀθηναῖος.

Ἐν Ἀθήναις (ἐκ τοῦ «Ἠλυσίου» τῆς Καλλιθέας)

Τῇ 30ῇ Ἰουλίου 1911

Γ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Σκίτσα Κων/λεως. — Ἡ πλύστρα τοῦ Πέραν κ' ἡ κόρη της.